

[Mathilde Hauschultz.]

mig selv, at naar største Parten af Mændene, som Lovgiver, tør tage Ansvaret for en Lov, der dog hovedsagelig angaar Mandspersoner (Afbrydelse)... jo, det er hovedsagelig Mandspersoner, Lovforslaget angaar, idet de Forbrydere, der er nævnt i § 1, er Mandspersoner — alle Sædelighedsforbrydere er Mandspersoner —, og kun § 2 vil omfatte nogle Kvinder, og det er jo netop først og fremmest paa det Punkt, jeg tænker paa Racehygiejne, vil jeg ikke som Kvinde, som hørende til den Del af Menneskeheden, som Lovforslaget tager Sigte paa at beskytte, saaledes som jeg sagde før, være med til at spænde Ben for Loven, men vil unde de Herrer Lovgivere som Mænd at være ene om Ansvaret for den.

Gaar det godt, og det viser sig at være en god og gavnlig Lov for vort Samfund, skal jeg være den første til at sige de Herrer Tak, fordi de turde tage Ansvaret. Viser det sig at være en Forsøgslovgivning, som ikke har Bund i Virkeligheden, og at være uheldig, skal jeg være den sidste, netop som Kvinde, til at laste de Herrer eller til at sige med et Smil: Hvad sagde jeg, da vi behandlede Lovforslaget!

Jeg vil, som sagt, undlade at stemme af de Grunde, jeg her har nævnt. Havde vi — det vil jeg dog gerne tilføje —, havde vi arbejdet paa et sagligt underbygget Grundlag, et Grundlag, som man kunde henvise til var benyttet som Underlag for fremmede Lovgivninger, havde vi kunnet bygge paa statistisk Materiale, havde vi, kort sagt, ikke bevæget os i Hængedynd, men paa en fast cementeret, støt Vej, havde jeg som Kvinde og som Lovgiver været den første til at gaa ind for et Lovforslag, der vilde forebygge Sædelighedsforbrydelser, forebygge al den Slags, man nu mener at forebygge gennem Lovforslaget. Jeg vil endda sige, at havde et bedre sagligt underbygget Lovforslag haft visse Tvangsforanstaltninger som Forudsætning, havde jeg ogsaa givet det min Stemme. Men jeg gaar ikke med som Lovgiver til at lovgive paa et Omraade, hvor Sagkundskaben intet ved og jeg ved endnu mindre.

Vesterager: Jeg har ønsket at gøre et Par Bemærkninger til dette Lovforslag, inden det forlader det høje Ting. Jeg skal forsøge at gøre det ganske kort, da jeg i mangt og meget kan henholde mig til, hvad der er fremført fra anden Side. Vi, der ikke har været Medlemmer af Udvalget;

har jo ikke stort andet Materiale at holde os til end Betænkningen og Bemærkningerne til Lovforslaget, og saa hvad vi i øvrigt kan samle paa vor Vej og har set paa anden Vis.

Naar jeg nu ser, at dette Lovforslag saa hurtig er ført til afsluttende Behandling i det høje Ting, maa jeg sige, at det er noget af det første, der egentlig forbavtede mig, fordi vi her staaar overfor et uhyre vigtigt Forslag, overfor noget, som vi i Virkeligheden ikke rigtig kan overse. Det er ikke saa sjældent, at man har kæmpet om Principper og arbejdet for nye Tanker gennem Aar, inden det er lykkedes Rigsdagen at faa et Resultat ud deraf. Dette Lovforslag her, som altsaa er noget ganske nyt paa Lovgivningens Omraade, kan, ser det ud til, straks samle et stort Flertal, man er meget hurtig færdig med dette Spørgsmaal og sender det videre ud.

Jeg har gennemgaaet Betænkningen og søgt at sætte mig ind i, hvad det nu var, der laa til Grund for dette Lovforslag, og hvad der nu ligger til Grund for, at man saa hurtigt kunde blive færdig med Behandlingen af dette Princip, som her er ført frem. Og der maa jeg sige, at jeg fuldkommen kan give min Tilslutning til, hvad det ærede Medlem, som sidst talte, gav Udtryk for, at det er saa ganske uklart, hvad det egentlig er, man vil love de Mennesker.

Da jeg gik ind i Arbejdet, var det det første, jeg saa efter: Kan man bringe disse ulykkelige Mennesker nogen Hjælp, kan man i nogen Maade gaa ind for at skaffe dem af med deres Lidelse? Thi det er min Erfaring — og jeg har ogsaa set noget af Livets Vanskeligheder, af de svære Kampe, saadanne Mennesker maa gaa igennem —, at der lides paa dette Omraade. Derfor var jeg ikke uinteressert i at blive klar over, om man kunde bringe Hjælp der. Men her synes jeg, jeg maa sige, at der er jo i Virkeligheden ikke lovet noget fra Videnskabsens Side. Man kan maaske paa visse Omraader gøre sig Haab om, at der kan være nogen Hjælp; men jeg tror, at man maa sige det saadan, at hvis det er Meningen — det er i hvert Fald min Opfattelse —, at man efter den Slags Operationer vil lade disse Mennesker slippe ud af Anstalterne, ud af Interneringen, ud i Livet igen, saa vil de staa uhyre ulykkeligt og saaledes, at de i Virkeligheden ikke kan være tjent med at færdes i Samfundet. Jeg tror heller ikke, at der i nævneværdig Grad vil være nogen Vinding for Samfundet i dette. Der-